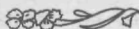

Zadovoljiti sem se pa morala in odšla sva proti domu prigrizujé sladki sad.

Doma sva bila. Stopicava po stopnicah. »Kod hodita?« se oglasé pri kuhinjskih vratih mamica. In ne čakaje najinega odgovora pravijo: »Ná, muca, ná!« pa nalijejo mleka v leseno mucino koritce. »Saj je ni,« zamrmra Pepče za mojim hrbtom. A jaz sem jo ugledala, mucu, našo mucu, pri mami, kakor da bi naju tožila »mijav«. Tudi Pepče jo zasliši in uzre. Muca ni hotela ostati na Lomih. Ušla je in bila prej doma kot midva. Pepče pove mami, kako je bilo, in mama se odpravijo k Lomarjevim, da plačajo jabolka. A nama sta glasno utripali srčeci. Hudovala sva se na mucu, ki ni ostala na Lomih. Sramovala sva se Lomarjevih, in smilili so se nama mamica, ki so morali štetiti za naju težko prisluzene soldke. Ta grda, ta grda muca! »Mijav, grdav«, ji je rekel Pepče. Ukanila naju je.

Francia Zupančič.

Pesemca o Janezku.

Črneга murnčka Janezek ujel je
z dolgo, oj dolgo trepalnico,
pa se mu zmuznil iz rokce,
ušel je
v luknjico — v hišico - spalnico.

Oj, kak za njim se zdaj Janezek jokca,
solzice gorke si briše;
makcu pa trese od smeha se nogca,
smeha se revežu — kiše!

Cvetko Gorjančev.

